

Arrest

nr. 258 851 van 29 juli 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten M. DESMET en A.
VANDENBERGHE
Henri Horriestraat 44 - 46
8800 ROESELARE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 23 april 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 17 maart 2021 tot intrekking van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 9 juni 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 juni 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. VANDENBERGHE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. RAUX, die *loco* advocaten D. MATRAY & S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam in 2016 toe op het Belgische grondgebied op basis van een visum type D (gezinshereniging) in functie van haar Marokkaanse echtgenoot en werd in het bezit gesteld van een A-kaart die jaarlijks werd verlengd.

1.2. Op 27 mei 2019 werd de A-kaart van verzoekster verlengd tot 24 mei 2020.

1.3. Verzoekster diende op 13 juli 2020 via de stad Roeselare een verzoek in tot verlenging van de A-kaart.

1.4. Verzoekster werd op 4 november 2020 in kennis gesteld van een schrijven van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) van 23 oktober 2020 waarbij bijkomende documenten werden gevraagd.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 17 maart 2021 een beslissing tot intrekking van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter). Verzoekster werd hiervan op 26 maart 2021 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...)

In uitvoering van artikel 11, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 26/4, §1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van:

Naam: M.(...)

Voorna(a)m(en): H.(...)

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

gemachtigd tot een verblijf op basis van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden:

☐ *de betrokkene voldoet niet meer aan één van de voorwaarden van artikel 10 van de wet (artikel 11, §2, eerste lid, 1°).*

Betrokkene voldoet meer bepaald niet meer aan de voorwaarde bepaald in artikel 10§2, derde lid betreffende toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in §5.

Bij haar vraag tot verlenging van de machtiging tot verblijf op 13.07.2020 legt betrokkene het aanslagbiljet van de belastingen met de inkomsten van 2018 voor. Dit zegt niets over de bestaansmiddelen van betrokkene voor het voorbije jaar (juni 2019 tot juni 2020). Op 22.07.2020 werd door onze diensten een brief naar de stad Roeselare verstuurd, te betekenen aan betrokkene, met de vraag om bijkomende bewijzen, namelijk bewijzen van recente bestaansmiddelen, voor te leggen. Deze brief werd door betrokkene getekend op 30.07.2020. In reactie hierop legt betrokkene opnieuw het aanslagbiljet van de belastingen met de inkomsten van 2018 voor, samen met een verklaring van de boekhouder dat de referentiepersoon 1500 euro per maand zou verdienen, een attest van het OCMW waarop staat dat betrokkene geen leefloon geniet en een huurcontract.

Het voorgelegde aanslagbiljet kunnen we niet in aanmerking nemen om na te kijken of de referentiepersoon over de nodige bestaansmiddelen beschikt, aangezien het gaat over de inkomsten van 2018. Dit zijn inkomsten van meer dan een jaar geleden en zeggen niets over de huidige bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Betrokkene legt een verklaring voor van de boekhouder waarin staat dat betrokkene maandelijks over 1500 euro zou beschikken om te voorzien in zijn levensonderhoud en dat van zijn gezin. Betrokkene legt geen enkel stavingsstuk voor dat deze verklaring ondersteund. Aangezien het slechts over een verklaring gaat die niet ondersteund wordt door stavingsstukken kan dit niet als bewijs worden beschouwd dat de referentiepersoon voldoet aan de wettelijk gestelde voorwaarde inzake de bestaansmiddelen.

Op het attest van het OCMW lezen we dat betrokkene geen leefloon ontvangt. Dit is geenszins een bewijs dat betrokkene voldoet aan artikel 10§2, derde lid betreffende toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in §5. Het attest bewijst immers niet van welke (legaal bekomen) bestaansmiddelen, het gezin dan wel heeft geleefd of zal leven in de toekomst.

Onze dienst verstuurt een brief aan betrokkene op 23.10.2020 om haar te verduidelijken dat de door haar overgemaakte stukken niet voldoende bewijzen dat de referentiepersoon voldoet aan de wettelijk bepaalde voorwaarde m.b.t. de bestaansmiddelen. Tevens wordt haar gevraagd om bijkomende stavingsstukken over te maken. Betrokkene ondertekende deze brief op 04.11.2020. In reactie hierop legt betrokkene de volgende stukken voor:

- Een PV dat volgens betrokkene moet duidelijk maken waarom ze gedurende een bepaalde tijd geen adres had
- Briefwisseling met de RVA om werkloosheidsvergoeding te krijgen. In deze briefwisseling lezen we dat betrokkene verklaart dat hij als zelfstandige gewerkt heeft van 03.1.2018 tot 31.07.2020 en dat hij gedurende deze periode aan maandelijks inkomen zou gehad hebben tussen 1500 en 1800 euro.
- Vraag tot vrijstelling voor de sociale bijdrage omwille van de coronamaatregelen
- Mailverkeer ivm met een datum om een test af te leggen door de referentiepersoon bij de dienst inburgering
- Verklaringen van de boekhouder dat de referentiepersoon voor de maanden januari, februari en maart 2020, 1500 euro zou ontvangen hebben.
- Bewijs van aansluiting bij de sociale kas voor de periode 03.10.2018 tot 31.07.2020 en een bewijs dat er een afbetalingsplan ivm achterstallige sociale bijdragen is opgemaakt
- Attest dat de referentiepersoon werkloosheidsvergoeding ontvangen heeft voor de maanden augustus, september en oktober 2020

Uit de voorgelegde documenten kunnen we opmaken dat de referentiepersoon effectief als zelfstandige gewerkt heeft van 03.10.2018 tot 31.07.2020. Betrokkene legt het bewijs voordat de referentiepersoon vrijstelling van de sociale bijdragen heeft gevraagd voor het jaar 2020. Gezien de grote moeilijkheden die de coronacrisis heeft veroorzaakt voor vele zelfstandigen, nemen we die periode niet in rekening en kijken we naar de inkomsten van de referentiepersoon op basis van zijn zelfstandige activiteit gedurende de periode 03.10.2018 tot maart 2020. Hoeveel inkomsten de referentiepersoon genereerde gedurende die periode blijkt helemaal niet uit de voorgelegde stukken. Betrokkene legt opnieuw verklaringen voor van de boekhouder. Deze verklaringen worden niet ondersteund door stavingsstukken. Er is enkel nog de verklaring van de referentiepersoon aan de RVA. Betrokkene legt het bewijs voor dat hij minimale sociale bijdrage moest betalen voor een startende zelfstandige. Dit ondersteunt dus niet de verklaring dat de referentiepersoon 1500 euro per maand zou verdienen. Bovendien blijkt uit het voorgelegde stuk dat de referentiepersoon nog achterstallige sociale bijdragen dient te betalen. Dit wijst er op dat het verklaarde bedrag van 1500 euro sowieso niet integraal kan besteed worden aan de levensbehoeften van de referentiepersoon en zijn gezin. Op zijn minst deze schulden dienen nog betaald te worden. Een aanslagbiljet voor de inkomsten van het jaar 2019 werd niet voorgelegd, noch de gevraagde rekeninguittreksels. We kunnen dus de verklaringen van de boekhouder en van de referentiepersoon niet in aanmerking nemen aangezien ze niet voldoende ondersteund worden door stavingsstukken.

Op basis van de voorgelegde stukken kunnen we dus niet opmaken over hoeveel bestaansmiddelen de referentiepersoon beschikte om te voorzien in zijn eigen behoeften en die van zijn gezin zodanig dat ze niet ten laste vallen van de openbare overheden voor de voorbije periode. Bovendien blijkt uit de stukken dat de referentiepersoon ondertussen gestopt is met zijn zelfstandige activiteit. Uit deze activiteit kunnen nu dus geen bestaansmiddelen meer gegenereerd worden om nu en in de toekomst te voorzien in het levensonderhoud van het gezin.

Betrokkene legt nog het bewijs voor dat de referentiepersoon werkloosheidsvergoeding heeft aangevraagd en die sinds augustus 2020 ook ontvangt. Artikel 10§5, tweede lid, 3° van de wet bepaalt dat de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking kan genomen worden voor zover de vreemdeling bij wie men zich voegt, kan bewijzen dat hij actief op zoek is naar werk. In onze brief dd 23.10.2020 hebben we ook uitdrukkelijk gevraagd dat, indien de referentiepersoon werkloosheidsvergoeding ontvangt, er ook bewijzen zouden voorgelegd worden die aantonen dat de referentiepersoon actief op zoek is naar werk. Betrokkene legt echter niets voor in deze zin: noch sollicitatiebewijzen, noch bewijzen van gevolgde opleidingen, noch (evaluatie van) gevolgde trajectbegeleiding, noch bewijzen dat hij is vrijgesteld van het zoeken naar werk.

In overeenstemming met artikel 10 §5, tweede lid, 3° kunnen we dus de werkloosheidsuitkeringen niet in aanmerking nemen.

De behoeftenanalyse, zoals opgenomen in art. 10ter, §2, tweede lid, hoeft in deze niet te worden gemaakt. Immers, er werd niet vastgesteld dat de beschikbare bestaansmiddelen ontoereikend zijn, wel dat ze niet in aanmerking kunnen genomen worden.

De machtiging tot verblijf van betrokkene kan dus overeenkomstig artikel 11, §2, eerste lid worden beëindigd.

Betrokkene kan niet verder gemachtigd worden omdat zij niet aan de uitzonderingsgrond voldoet zoals opgenomen in het tweede lid van artikel 11, §2. Betrokkene verblijft nog geen vijfjaar in België, na de afgifte van de eerste verblijfstitel. De afgifte van de eerste verblijfstitel dateert immers van 08.06.2016, dat is minder dan vijf jaar geleden.

Betrokkene voldoet evenmin aan de uitzonderingsgrond zoals voorzien in het derde lid van art 11, §2. Nergens uit het dossier blijkt daarvan sprake te zijn.

In onze brief dd 23.10.2020 werd betrokkene ook uitgenodigd om haar situatie te verduidelijken in het kader van artikel 11 §2, voorlaatste alinea.

Het feit dat betrokkene gehuwd is, ontslaat haar niet van de verplichting te voldoen aan de wettelijke voorwaarden voor haar verblijfsrecht. Zodra de referentiepersoon beschikt over regelmatige, stabiele en toereikende bestaansmiddelen, staat het betrokkene vrij om een nieuwe aanvraag gezinshereniging in te dienen op de door wet voorziene wijze. Er zijn bovendien geen aanwijzingen dat het gezin het leven niet kan verder zetten in het land van herkomst.

Uit het dossier blijkt verder dat betrokkene en haar echtgenoot intussen twee gezamenlijke kinderen hebben gekregen. Dit doet echter geen afbreuk aan de voorwaarde betreffende de bestaansmiddelen zoals hiervoor werd vermeld. Overeenkomstig de bepalingen van de wet is er geen uitzondering voorzien op de middelenvereiste voor zover er een gemeenschappelijk kind is. Dit doet geen afbreuk aan 'het belang van het kind', immers van zodra de referentiepersoon wel reguliere bestaansmiddelen heeft, staat het betrokkene vrij een nieuwe aanvraag gezinshereniging in te dienen, op de door de wet voorziene wijze. In afwachting is het aan de ouders van de kinderen om te beslissen bij wie de kinderen het beste kunnen verblijven. Bovendien zijn er geen aanwijzingen dat het gezin het leven niet kan verder zetten in het land van herkomst.

Betrokkenes duur van verblijf in België bedraagt, zoals reeds eerder besproken, minder dan vijfjaar. Vandaar dat het dan ook intrekbaar is overeenkomstig art. 11, §2, tweede lid. Een verblijf van minder dan vijfjaar wordt niet als onoverkomelijk lang beschouwd waardoor betrokkene geen aansluiting meer zou kunnen vinden of geen voeling meer zou kunnen hebben met het land waarvan hij de nationaliteit draagt. In hoeverre een gebrek aan familiale, culturele of sociale banden met het land van herkomst, betrokkene in de weg zou staan terug te keren naar het land van herkomst, blijkt evenmin uit het dossier. Betrokkene heeft niets ter staving daarvan voorgelegd. Gezien de respectievelijk korte duur van verblijf in België is het niet aannemelijk dat betrokkene geen familiale, culturele of sociale banden meer zou hebben met het land van herkomst. Indien betrokkene dit wenste in te roepen, had zij dit op actieve wijze moeten toelichten/aantonen.

De overige aangebrachte stukken, een PV dat het bewijs zou moeten zijn waarom betrokkene een tijdje geen adres had en mailverkeer om een datum af te spreken voor de referentiepersoon om een test af te leggen bij de dienst integratie, duiden niet op een bijzondere band of bijzondere integratie in België van betrokkene.

Kortom, betrokkene geeft geen enkele doorslaggevende reden die een beëindiging van haar verblijfsrecht in de weg zou staan.

(...)"

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) uitspraak op basis van de synthesememorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Artikel 39/81, vijfde lid, van de vreemdelingenwet bepaalt dat de verzoekende partij, die daarom heeft verzocht, *"over een termijn van vijftien dagen [beschikt] om een synthesememorie neer te leggen waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat"*.

Een wetsconforme synthesememorie vereist in beginsel een samenvatting van de middelen. Een loutere herhaling van of een verwijzing naar de oorspronkelijke middelen kan niet volstaan in de synthesememorie, tenzij de verzoekende partij haar middel of middelen wenst aan te houden en wel degelijk wenst te repliceren op het verweer dat in de nota met opmerkingen wordt gevoerd. Dan kan de verzoekende partij binnen de in de wet gestelde termijnen vragen om een synthesememorie in te dienen en daarin haar middel of middelen hernemen, al dan niet in verkorte vorm, en aanvullen met de gewenste repliek (cf. RvS 10 november 2015, nr. 232.853; RvS 20 oktober 2015 nr. 232.610; RvS 16 september 2014, nr. 228.376). De Raad dient dus te onderzoeken of de synthesememorie al dan niet een loutere herhaling vormt van het middel of de middelen in het verzoekschrift, en indien dit het geval is, of de aanvulling als een werkelijke repliek op de nota met opmerkingen kan worden beschouwd.

3.2. *In casu* stelt de Raad vast dat de *"middelen tot vernietiging"* in de synthesememorie een integrale reproductie vormen van de dezelfde *"middelen tot vernietiging"* uit het gedinginleidende verzoekschrift. Er worden enkel 2 nieuwe stukken toegevoegd die betrekking hebben op de plannen van de echtgenoot van verzoekster om een groentenwinkel op te starten (synthesememorie, bijlagen 12 en 13). *In casu* blijft de synthesememorie beperkt tot een loutere herhaling van de middelen uit het inleidende verzoekschrift en

bevat deze geen enkele repliek op de nota met opmerkingen. Bovendien wordt het tweede middel uitgebreid, hetgeen niet toegelaten is (RvS 26 juni 2014, nr. 227.901), en aangevuld met stukken die dateren van na de bestreden beslissing, hetgeen de rechten van verdediging van de verwerende partij in het gedrang brengt.

3.3. De Raad stelt vast dat geen wetsconforme synthesesamenvatting werd neergelegd. Het beroep dient om die reden te worden verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juli tweeduizend eenentwintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN